

РЕШЕНИЕ

№ 627

гр. София, 24.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20211100506455 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 22.03.2021 год., постановено по гр.дело №63399/2019 год. по описа на СРС, ГО, 77 с-в, е признато за установено по предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.С.“ ЕАД срещу М. Т. ч. и ЮЛ. Ц. Ч. истребуване с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД, че ответниците дължат на ищеца /всеки един от тях/ сумата от по **22.66 лв.**, представляваща стойността на потребената топлинна енергия през периода от м.ноември 2016 год. до м.април 2018 год. в топлоснабден имот, представляващ магазин №3, в гр.София, ул.“*****” ведно със законната лихва върху тези суми, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №20035/2019 год. по описа на СРС, ГО, 77 с-в – 08.04.2019 год. до окончателното им изплащане, като са отхвърлени предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.С.“ ЕАД срещу М. Т. ч. и ЮЛ. Ц. Ч. истребуване с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД за сумата от 13.74 лв. – стойност на услугата дялово разпределение за периода от м.май 2016 год. до м.април 2018 год. и истребуване с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, като ответниците М. Т. ч. и ЮЛ. Ц. Ч. са осъдени да заплатят на ищеца „Т.С.“ ЕАД на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноски в исковото производство, както следва: М. Т. ч. – в размер на 241.06 лв., а ЮЛ. Ц. Ч. – в размер на 80.35 лв., както и направените разноски в заповедното производство в размер на по 20.09 лв.

Горепосоченото решение е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач „Т.С.“ ЕООД.

Срещу решението в частта му, в която е уважен предявения иск по чл. 59, ал. 1 ЗЗД срещу Ю.Ц. Ч., е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от посочения ответник. Жалбоподателят поддържа, че по делото липсвали убедителни доказателства за дължимостта на претендираната сума. Според чл. 5, ал. 1, т. 1 и чл. 6, ал. 1 Наредбата за ползване на топлинна енергия /отм./ трябвало да има сключен писмен договор между страните. Такъв обаче не бил представен по делото. В процесния имот не била доставяна топлинна енергия, тъй като отоплителните тела били демонтирани. В този смисъл ищецът не бил обеднял, а съответно ответникът не се бил обогатил. Освен това било затапено и разпределителното отклонение към имота. Следователно не били налице елементите от фактическия състав по чл. 59, ал. 1 ЗЗД. Ето защо моли решението на СРС да бъде отменено в обжалваната му част, а искът – отхвърлен. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

Ответникът по жалбата „Т.С.“ ЕАД счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено в обжалваната му част.

Привлеченото от ищеца трето лице-помагач „Т.С.“ ЕООД не изразява становище по въззивната жалба.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Предявен е за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо в обжалваната му част. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Решението е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Съобразно твърденията, изложени в исковата молба /идентични с тези в подаденото заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК/, спорното право намира своето правно основание в чл. 59, ал. 1 ЗЗД, както е приел и първоинстанционният съд в обжалваното решение. Следователно ищецът няма процесуалното задължение да установява съществуването на облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия за стопански нужди. Ако твърди противното, ответникът трябва да го установи при условията на пълно и главно доказване, за да постигне отхвърляне на исковете – виж чл. 59, ал. 2 ЗЗД.

Фактическият състав на неоснователното обогатяване по чл. 59 ЗЗД съдържа следните

елементи: 1/ имуществено разместване в патрумониума на ищеца и ответника, в резултат на което ответникът се е обогатил за сметка на ищеца; 2/ връзка между обедняването на ищеца и обогатяването на ответника, което произтича от общи факти, породили обедняването и обогатяването; 3/ липса на правно основание за имущественото разместване и 4/ липса на друго основание за защита на правата на обеднелия ищец.

Обедняването на едно лице представлява намаляване на имуществото му, което може да се изрази в следните основни форми: 1/ намаляване на актива /изгубване или ограничаване на права/; 2/ увеличаване на пасива – възникване или увеличаване на задължения и 3/ извършване на разходи /включително и в труд/. Съответно обогатяването на едно лице представлява имотно облагодетелстване, като например: увеличаване на актива – придобиване или запазване на права; намаляване на пасива – погасяване или намаляване на задължения; спестяване на разходи.

В частност твърдяното имуществено разместване се свежда до установяване от страна на ищеца при условията на пълно и главно доказване на обедняването му до стойността на доставената в имота на ответника през исковия период топлинна енергия, обогатяването на ответника чрез консумирането на тази енергия и спестяването на разходи за това, както и наличието на връзка между обогатяването и обедняването – че топлинната енергия е ползвана от ответника при липсата на валидно основание за това имуществено разместване в отношенията между двете страни.

Съгласно § 1, т. 43 от ДР на ЗЕ /приложима редакция до 17.07.2012 год./, респективно § 1, т. 33а от ДР на ЗЕ /в сила от 17.07.2012 год./, потребител на енергия или природен газ за стопански нужди, респ. небитов клиент, е физическо или юридическо лице, което купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди, като продажбата на топлинна енергия за стопански нужди се извършва въз основа на писмен договор при общи условия, сключен между топлопреносното предприятие и потребителя – чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ.

По делото е установено, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата – етажна собственост /в която се намира процесния имот/ е била присъединена към топлопреносната мрежа.

Доказано е също така въз основа на събраните писмени доказателства по делото, а и не се спори между страните, че ответникът е собственик на 1/2 ид.ч. от процесния недвижим имот – магазин № 3, находящ се в гр.София, ул.“*****” и го е ползвал за стопански нужди през исковия период. Нито се твърди, нито се установява по делото, че между страните е бил сключен договор за доставка на топлинна енергия за стопански /небитови/ нужди.

При това положение, доколкото ответникът като собственик на 1/2 ид.ч. от процесния магазин е ползвал доставената в него топлинна енергия, то следва да се приеме, че същият се е обогатил, спестявайки разходите, които е трябвало да направи за заплащане на стойността на тази енергия, а съответно ищецът е обеднял, тъй като не е получил цената на доставката, като обогатяването на ответника и обедняването на ищеца произтичат от един и същ факт.

Количеството доставена топлинна енергия през исковия период, която е само такава, отдадена за сградна инсталация, както и нейната стойност са установени въз основа на събраните писмени доказателства, поради което и законосъобразно първоинстанционният съд е приел, че релевираната претенция за сумата от 22.66 лв. се явява изцяло основателна и подлежи на уважаване, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №20035/2019 год. по описа на СРС, ГО, 77 с-в, до окончателното ѝ изплащане – чл. 422, ал. 1 ГПК.

Доколкото нито се твърди, нито се установява, че ответникът се е обогатил, като е спестил разходи за доставка на топлинна енергия за отопление, то ирелеванти за предмета на спора се явяват възразенията му, че в имота няма отоплителни тела. Само за пълнота трябва да се посочи, че твърдението на жалбоподателя, че разпределителното отклонение към имота му е затапено не е подкрепено с никакви доказателства /а доказателствената тежест в тази насока е била негова, съобразно правилото, установено в нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК/.

Ето защо въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението на СРС – потвърдено в обжалваната му част, като правилно.

При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноски.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящето решение не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 22.03.2021 год., постановено по гр.дело №63399/2019 год. по описа на СРС, ГО, 77 с-в, в обжалваната му част.

Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач „Т.С.“ ЕООД.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____